

Regeringens proposition

1999/2000:36

Ändringar i lagarna om insättningsgaranti och investerarskydd m.m.

Prop.
1999/2000:36

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 25 november 1999

Lena Hjelm-Wallén

Bosse Ringholm
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att lagen (1995:1571) om insättningsgaranti kompletteras på vissa punkter. Det gäller bestämmelser om ersättning då insättaren fått utdelning i institutets konkurs samt vid pantsättning och brottsligt förfarande. Insättningsgarantinämnden får möjlighet att anpassa avgiften för garantin om ett institut upphör att vara anslutet till insättningsgarantin under löpande kalenderår. Dessa ändringar innebär att insättningsgarantilagen anpassas till vad som redan gäller enligt lagen (1999:158) om investerarskydd.

Insättningsgarantin är begränsad när det gäller insättningar hos svenska instituts filialer i andra EES-länder på så sätt att garantin inte får vara mer omfattande än värdlandets egen garanti. Detta s.k. exportförbud, som enligt EG:s insättningsgarantidirektiv är tidsbegränsat till utgången av år 1999, föreslås bli upphävt. Förslaget förutsätter dock att exportförbudet i EG-direktivet inte förlängs. Även exportförbudet i investerarskyddslagen föreslås bli upphävt. Också här är det en förutsättning att den EG-direktivsbestämmelse som förbudet grundar sig på inte förlängs. Några mindre ändringar föreslås vidare i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 april 2000.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Lagtext.....	4
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti	4
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd.....	6
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.....	7
3	Ärendet och dess beredning.....	9
4	Ändringar i lagen om insättningsgaranti.....	10
4.1	Avräkning av utdelning i konkurs.....	10
4.2	Pantavares rätt	11
4.3	Penningtvätt utesluter rätt till ersättning.....	12
4.4	Uttag av avgifter i de fall ett institut upphör att vara anslutet till insättningsgarantin	13
4.5	Exportförbudet	14
5	Ändring i lagen om investerarskydd	16
6	Ändring i lagen om värdepappersrörelse	18
7	Ikraftträdande.....	19
8	Ekonomiska konsekvenser	20
9	Författningskommentar.....	21
9.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti	21
9.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:158) om investerarskydd.....	23
9.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.....	24
Bilaga 1	Förteckning över remissinstanser som har yttrat sig över promemorian Ändringar i lagarna om insättningsgaranti och investerarskydd m.m.	25
Bilaga 2	Lagrådsremissens lagförslag.....	26
Bilaga 3	Lagrådets yttrande.....	31
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 25 november 1999..	32
	Rättsdatablad.....	33

1 Förslag till riksdagsbeslut

Regeringen föreslår att riksdagen

antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
2. lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd,
3. lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.

2 Lagtext

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Häri genom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

dels att 7 § skall upphöra att gälla,

dels att 4 och 14 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas två nya paragrafer, 4 a och 4 b §§ av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder, dock för varje institut med sammanlagt högst 250 000 kronor.

Föreslagen lydelse

4 §

Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder.

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som enligt denna lag är ersättningsgill, får dock uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje institut.

4 a §

Om den insättning som ersättningen avser är pantsatt, skall panthavaren ha panträtt i ersättningen.

4 b §

Ett krav avseende tillgångar, som enligt en lagakraftvunnen dom har varit föremål för brott enligt 9 kap. 6, 6 a, 7 eller 7 a § brottsbalken, skall inte ge rätt till ersättning från insättningsgarantin.

Om åtal har väckts för brott enligt första stycket avseende viss

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (EGT nr L 135, 31.5.1994, s. 5, Celex 394L0019).

insättning och ersättning begärs för insättningen, skall Insättningsgarantinämnden besluta att ersättning tills vidare inte skall betalas ut.

14 §

Om garantin för ett institut börjar gälla under ett löpande kalenderår skall avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften skall grundas på summan av institutets insättningar vid årets utgång och i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 13 § andra stycket.

Om garantin för ett institut upphör att gälla under ett löpande kalenderår skall avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften skall i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 12 och 13 §§.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd

Prop. 1999/2000:36

Härigenom föreskrivs¹ att 4 och 9 §§ lagen (1999:158) om investerarskydd skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

Ett svenskt värdepappersinstitut tillhör investerarskyddet enligt denna lag.

Investerarskyddet omfattar även tillgångar enligt 3 § hos ett svenskt värdepappersinstituts filial i ett annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). *Det svenska investerarskyddets nivå och omfattning överstiger i sådana fall inte det skydd som gäller i det landet.*

Investerarskyddet omfattar även tillgångar enligt 3 § hos ett svenskt värdepappersinstituts filial i ett annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Insättningsgarantinämnden får på ansökan av ett svenskt värdepappersinstitut besluta om att skyddet enligt denna lag skall omfatta även tillgångar enligt 3 § som finns hos en filial till institutet i ett land utanför EES.

9 §

En investerare har rätt till ersättning enligt denna lag med sammanlagt högst 250 000 kronor för varje värdepappersinstitut.

En investerare har inte rätt till ersättning från investerarskyddet till den del han erhållit utdelning i institutets konkurs, ersättning genom institutets ansvarsförsäkring eller skadestånd enligt 7 kap. 2 § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, för en enligt denna lag ersättningsgill förlust.

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs, ersättning genom institutets ansvarsförsäkring och skadestånd enligt 7 kap. 2 § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, för en förlust som enligt denna lag är ersättningsgill, får uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje värdepappersinstitut.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22, Celex 397L0009).

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 4 § lagen (1991:981) om värdepappersrörelse skall ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 1999/2000:23 Föreslagen lydelse

3 kap.

4 §¹

Ett värdepappersbolag och ett utländskt företag hemmahörande utanför EES som fått tillstånd att driva värdepappersrörelse får, med Finansinspektionens tillstånd, som ett led i rörelsen

1. lämna råd i finansiella frågor,
2. ta emot värdepapper för förvaring,
3. ta emot medel med redovisningsskyldighet,
4. ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen,
5. lämna kunder kredit mot säkerhet för placeringar i finansiella instrument för att underlätta värdepappersrörelsen,
6. utföra valutaväxlingstransaktioner.

Tillstånd enligt första stycket 4 får meddelas endast tillsammans med tillstånd enligt 5.

Ett värdepappersbolag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, driva valutahandel.

När det finns särskilda skäl får inspektionen medge att ett värdepappersbolag eller ett utländskt företag utövar annan verksamhet än som anges i första eller tredje stycket, om verksamheten kan antas komma att underlätta rörelsen.

Ett utländskt företag får beviljas tillstånd enligt första eller fjärde stycket endast om företaget får bedriva motsvarande verksamhet i sitt hemland.

Tillstånd för ett utländskt företag enligt första stycket 4 och 5 får bara lämnas om insättningar hos filialen omfattas av garantin enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti eller av en utländsk garanti som omfattar insättningar som anges i 2 § lagen om insättningsgaranti och har en högsta ersättningsnivå som inte understiger ett belopp motsvarande 20 000 euro innan det i förekommande fall har gjorts avdrag för en självrisk med högst 10 procent av en enskild insättares garanterade insättning.

Tillstånd enligt första stycket 4 och 5 får inte lämnas om insättningar hos filialen omfattas av en utländsk garanti som har en ersättningsnivå som överstiger den som gäller enligt lagen om insättningsgaranti. Ersättningen får inte heller avse fler slag av insättning

¹ Senaste lydelse 1996:1011.

*ar eller betalas till andra insättare
än vad som anges i den lagen.*

I lagen (1993:931) om individuellt pensionssparande finns bestämmelser om rätt för värdepappersinstitut att bedriva pensionssparrörelse.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

3 Ärendet och dess beredning

Den 1 januari 1996 infördes lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, varigenom Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EEG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (insättningsgaranti-direktivet) genomfördes. Den svenska insättningsgarantin skyddar de insättningar som gjorts hos svenska banker och värdepappersföretag med tillstånd att ta emot medel på konto, om institutet går i konkurs. Ersättning kan dock utgå med högst 250 000 kronor per insättare och institut.

För att även skapa ett liknande skydd för finansiella instrument och medel som investerare anförtrott värdepappersföretag eller kreditinstitut antog Europaparlamentet och rådet direktivet 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (investerarskydds-direktivet). Ersättningssystemet skall, i likhet med insättningsgarantin, träda in om företaget eller institutet går i konkurs eller på annat liknande sätt sätts ur stånd att fullgöra sina ekonomiska åtaganden. En förutsättning för att skyddssystemet skall träda in är vidare att en investerare inte kan återfå finansiella instrument eller pengar som institutet innehåft för investerarens räkning.

Den 1 maj 1999 införde Sverige ett investerarskydd genom lagen (1999:158) om investerarskydd (prop. 1998/99:30, bet. 1998/99:FiU15, rskr. 1998/99:131).

I samband med lagstiftningsarbetet med investerarskyddet uppmärksammades att det finns ett behov av att komplettera insättningsgarantilagen på några punkter. Inom Finansdepartementet utarbetades därför en promemoria, Ändringar i lagarna om insättningsgaranti och investerarskydd m.m., med förslag till kompletterande lagändringar.

Promemorian behandlar även några ytterligare frågor. En sådan fråga rör det s.k. exportförbudet, dvs. begränsningen av insättningsgarantin och investerarskyddet när det gäller skyddet för insättningar respektive tillgångar hos svenska filialer i andra EES-länder, vilka har ett mindre omfattande ersättningssystem än det svenska.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över de remissinstanser som har yttrat sig finns i *bilaga 1*. Remissyttrandena finns tillgängliga i Finansdepartementets lagstiftningsärende (dnr Fi1999/2995).

Lagrådet

Regeringen beslutade den 4 november 1999 att inhämta Lagrådets yttrande över de lagförslag som finns i *bilaga 2*.

Lagrådet har den 12 november 1999 lämnat förslagen utan erinran. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 3*. Vissa redaktionella ändringar i lagförslagen har gjorts.

4 Ändringar i lagen om insättningsgaranti

4.1 Avräkning av utdelning i konkurs

Regeringens förslag: Ersättning enligt insättningsgarantilagen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som är ersättningsgill enligt samma lag, får uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje institut.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran. *Finansinspektionen* anser att det kan ifrågasättas om den föreslagna bestämmelsen är nödvändig. *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* menar att bestämmelsen bör förtydligas (se författningskommentaren).

Skälen för regeringens förslag: Enligt 4 § insättningsgarantilagen har en insättare rätt till ersättning motsvarande insättningens belopp jämte upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder. Det högsta belopp som får utbetalas är 250 000 kronor.

Det är tänkbart att en insättare – innan han kan få ersättning från insättningsgarantin – får utdelning i institutets konkurs för en sådan insättning som är ersättningsgill enligt 4 § insättningsgarantilagen. I sådana fall bör det utdelade beloppet avräknas mot den ersättning som insättaren har rätt till enligt insättningsgarantin. I annat fall skulle en insättare kunna ersättas två gånger för samma förlust.

Insättningsgarantinämnden bör således avräkna hela det belopp som insättaren erhållit i konkursen till den del utdelningen i konkursen grundar sig på en insättning i det konkursdrabbade institutet. Det betyder att insättaren inte får någon ersättning från insättningsgarantin i de fall insättaren fått utdelning i konkursen med ett belopp som uppgår till 250 000 kronor eller mer. En sådan ordning överensstämmer med vad som gäller enligt investerarskyddet.

Det kan anmärkas att regeringen i prop. 1998/99:30 om investerarskydd (s. 75) anförde att en insättares rätt till ersättning från insättningsgarantin i fall då insättaren fått ersättning i institutets konkurs borde regleras på samma sätt som för investerarskyddet. Regeringen ansåg emellertid att en reglering av frågan borde avvakta Banklagskommitténs (Fi 1995:09, dir. 1995:86) kommande förslag. Banklagskommittén har ännu inte slutfört sitt arbete. Eftersom frågan är av okomplicerad art, och förutsättningarna inte torde komma att ändras genom kommitténs förslag, talar övervägande skäl för att frågan bör behandlas i förevarande sammanhang.

Regeringens förslag: Panthavare skall ha panträtt i ersättning från insättningsgarantin i de fall insättningen är pantsatt.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran. *Finansinspektionen* ifrågasätter om den föreslagna regeln är nödvändig med hänvisning till att det torde följa av civilrättsliga regler att panthavaren har panträtt i ersättningen. *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* har synpunkter på den föreslagna bestämmelsens lydelse (se författningskommentaren).

Skälen för regeringens förslag: Det är möjligt att pantsätta tillgodohavanden i banker. I insättningsgarantilagen sägs inget om vad som gäller i en ersättningssituation, om insättningen är pantsatt.

I samband med lagstiftningsarbetet med investerarskyddet framförde Sveriges advokatsamfund att ersättning i fall då det finansiella instrumentet pantsatts borde regleras. Det togs därför in en bestämmelse i 11 § investerarskyddslagen om att panthavaren skall ha panträtt i ersättningen om de finansiella instrument eller medel som ersättningen avser är pantsatta.

I prop. 1998/99:30 om investerarskydd (s. 71 f) anförde regeringen att en regel om panthavarens rätt i ersättning från investerarskyddet överensstämmer med vad som enligt 54 och 58 §§ lagen (1927:77) om försäkringsavtal gäller vid utbetalning av försäkringsersättning. Dessa bestämmelser innebär bl.a. att en panthavare har panträtt i försäkringsersättning avseende den egendom som försäkrats. Det anfördes vidare i propositionen att det visserligen kan hävdas att man bör avstå från att införa materiella civilrättsliga regler i en skyddslagstiftning av ifrågavarande slag. Å andra sidan skulle en sådan bestämmelse öka förutsebarheten och på så sätt kunna förhindra tvister om vem som har rätt till ersättningen. Vidare anfördes att det torde vara mest förenligt med den allmänna rättsuppfattningen om den som har panträtt i viss egendom också har panträtt i surrogatet för det fall den pantsatta egendomen skulle gå förlorad. Dessutom skulle det förenkla Insättningsgarantinämndens handläggning av ersättningsärenden om det i förväg klargörs vad som gäller vid pantsättning av de tillgångar ersättningen avser. Avslutningsvis konstaterades att det med en regel om att panthavaren i dessa fall har panträtt i ersättningen inte torde behövas någon uttrycklig bestämmelse om till vem ersättningen skall betalas.

Samma synsätt som det nu redovisade bör anläggas när det gäller panträtt i ersättning från insättningsgarantin. Insättningsgarantilagen bör därför kompletteras med en bestämmelse motsvarande den som finns i investerarskyddslagen.

Regeringens förslag: Ett krav avseende tillgångar som enligt en lagakraftvunnen dom har varit föremål för penninghäleri eller någon annan form av häleribrott, dvs. brott enligt 9 kap. 6, 6 a, 7 eller 7 a § brottsbalken, skall inte ge rätt till ersättning från insättningsgarantin. Om åtal har väckts för nyss nämnda brott avseende viss insättning och ersättning begärs för insättningen, skall Insättningsgarantinämnden besluta att ersättning tills vidare inte skall betalas ut.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: I 14 § investerarskyddslagen föreskrivs att ersättning från investerarskyddet inte skall betalas ut i de fall ett krav har varit föremål för häleribrott enligt 9 kap. 6, 6 a, 7 eller 7 a § brottsbalken (se prop. 1998/99:30 s. 72, 99 och 101). För det fall att åtal har väckts för brott enligt någon av de nyss nämnda bestämmelserna, men en lagakraftvunnen dom ännu inte föreligger, föreskrivs i 18 § samma lag att Insättningsgarantinämnden skall besluta att ersättning tills vidare inte skall betalas ut. Bestämmelserna har sin grund i artikel 3 i investerarskyddsdirektivet. Det sägs där att krav som härrör från transaktioner i samband med något för vilken en fällande dom om penningtvätt har meddelats, skall uteslutas från ersättning enligt investerarskyddet. Det sägs vidare i artikel 9.3 i direktivet att utbetalning av ersättning kan inhiberas i väntan på dom, om en ersättningsberättigad person anklagats för brott som har samband med penningtvätt.

Insättningsgarantidirektivet har i artikel 2 en motsvarande bestämmelse. Det sägs där att insättningar som härrör från transaktioner i samband med något för vilket en brottmålsdom om tvättning av pengar (såsom penningtvätt definieras i direktiv 91/308/EEG) har meddelats, inte skall omfattas av återbetalning från insättningsgarantin. I artikel 10.5 sägs vidare att ersättning enligt insättningsgarantin kan inhiberas i väntan på dom i de fall den som gör anspråk på ersättning har anklagats för brott som har samband med tvättning av pengar.

I motiven till insättningsgarantilagen (prop. 1995/96:60 s. 84) framhålls att svensk rätt redan innehåller bestämmelser som ger möjlighet att tillgripa straffprocessuella tvångsmedel. Enligt 26 kap. rättegångsbalken kan t.ex. kvarstad komma i fråga om någon är skäligen misstänkt för brott och det befaras att han genom att avvika eller genom att undanskaffa egendom eller på annat sätt låter bli att betala värdet av förverkad egendom eller skadestånd. I motiven dras slutsatsen att någon särskild bestämmelse med det innehåll som anges i direktivet inte behöver införas.

De nu refererade motivuttalandena har strängt taget bäring endast på artikel 10.5 i direktivet, dvs. på frågan om det var nödvändigt att införa en bestämmelse i insättningsgarantilagen som gav Insättningsgarantinämnden rätt att tills vidare inte betala ut ersättning. Någon analys av om det fanns ett behov av att införa ett förbud i insättningsgarantilagen motsvarande artikel 2 förfaller inte ha gjorts. I den nuvarande lydelsen av insätt-

ningsgarantilagen finns således inte några bestämmelser om ersättning vid penningtvätt, vare sig det gäller fall då det föreligger en lagakraftvunnen dom eller då åtal väckts men dom ännu inte vunnit laga kraft. För att tydligare anpassa insättningsgarantilagen till artiklarna 2 och 10.5 i insättningsgarantidirektivet bör därför lagen kompletteras med bestämmelser som innebär att rätt till ersättning inte föreligger respektive att utbetalning av ersättning kan hållas inne i dessa fall. Därigenom erhålls också överensstämmelse med vad som gäller enligt 14 och 18 §§ investerarskyddslagen.

4.4 Uttag av avgifter i de fall ett institut upphör att vara anslutet till insättningsgarantin

Regeringens förslag: Insättningsgarantinämnden får vid bestämmande av den avgift som instituten skall betala för insättningsgarantin möjlighet att beakta även att garantin för ett institut upphör att gälla under ett löpande kalenderår.

Promemorians förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran. *Finansinspektionen*, *Insättningsgarantinämnden*, *Svenska Bankföreningen* och *Svenska Fondhandlareföreningen* påpekar dock att ett institut vars garanti upphört under kalenderåret inte torde ha några insättningar kvar vid årets slut, vilket bör föranleda en justering av den i promemorian förslagna ändringen av 14 § insättningsgarantilagen.

Skälen för regeringens förslag: I 14 § insättningsgarantilagen regleras vad som i avgiftshänseende skall gälla i de fall insättningsgarantin börjar gälla för ett institut under löpande kalenderår. I dessa fall skall avgiften fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. I praktiken innebär det att en avräkning skall göras för den del av kalenderåret vilken institutet inte varit anslutet till insättningsgarantin. En motsvarande bestämmelse saknas för det fall insättningsgarantin upphör att gälla för ett institut under löpande kalenderår.

Bestämmelsen i 14 § insättningsgarantilagen bör därför ändras så att Insättningsgarantinämnden inte bara kan reducera avgiften när en anslutning till garantin sker under ett kalenderår utan även när den upphör under kalenderåret.

Genom en sådan justering anpassas insättningsgarantilagen till vad som redan gäller enligt 30 § investerarskyddslagen.

4.5 Exportförbudet

Regeringens förslag: Förbudet för filialer till svenska institut att utnyttja den svenska insättningsgarantin i andra EES-länder med en mindre omfattande insättningsgaranti – det s.k. exportförbudet – upphävs. Förslaget förutsätter att exportförbudet i insättningsgaranti-direktivet inte förlängs när det löper ut vid årsskiftet 1999/2000.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 4.1 insättningsgaranti-direktivet skall en insättningsgaranti som införts och officiellt erkänts i en medlemsstat omfatta insättare hos ett instituts filialer i andra medlemsstater. Till utgången av år 1999 får varken nivån på eller omfattningen av insättningsgarantin överstiga den täckning som motsvarande garantisystem ger inom det EES-land där filialen finns. Före den 31 december 1999 skall EG-kommissionen utarbeta en rapport på grundval av de erfarenheter som har gjorts vid tillämpningen av nämnda begränsningar av insättningsgarantin och bedöma behovet av om bestämmelser om detta behöver behållas. Om så är lämpligt skall kommissionen överlämna ett förslag till direktiv till Europaparlamentet och rådet, i syfte att förlänga förbudets giltighetstid.

Motivet till detta s.k. exportförbud är att det vid den tidpunkt då insättningsgaranti-direktivet antogs fanns betydande skillnader mellan de olika medlemsstaternas insättningsgarantier. Vissa medlemsstater saknade helt insättningsgaranti, medan andra i varierande omfattning hade ett skydd för insättningar. Med hänsyn till dessa skillnader och att de inte omedelbart skulle jämnas ut fanns det en oro för att skillnaderna skulle förorsaka marknadsstörningar. En insättare, var tanken, hade kunnat lockas till ett institut av det skälet att institutet hade en mer omfattande insättningsgaranti.

I dag har direktivet genomförts i medlemsstaterna och skillnaderna i betydande utsträckning jämnats ut. Det finns således i varje medlemsstat en insättningsgaranti som ersätter förluster. Miniminivån på den ersättning som kan betalas ut är 20 000 euro.

För närvarande arbetar kommissionen med den ovan nämnda rapporten i vilken en bedömning skall göras av om exportförbudet bör förlängas. Visserligen är det fortfarande osäkert om en förlängning av förbudet kan komma att föreslås av kommissionen. Detta förefaller emellertid mindre troligt.

För svensk del innebär detta följande. Om exportförbudet, som kommer till uttryck i 7 § insättningsgarantilagen, förlängs bör den nuvarande svenska lagstiftningen behållas intakt, eftersom den är anpassad till att ett exportförbud skall gälla. Om exportförbudet däremot inte förlängs, saknas skäl att behålla bestämmelsen i 7 § insättningsgarantilagen.

Ett problem med tanke på lagstiftningsprocessen är att ett besked huruvida kommissionen avser föreslå en förlängning av exportförbudet sanno-

likt kommer tidigast mot slutet av år 1999. Om exportförbudet i enlighet med den nuvarande bestämmelsen i direktivet upphör att gälla vid årsskiftet 1999/2000, bör den svenska lagstiftningen anpassas till det i så nära anslutning till den tidpunkten som det är möjligt. Det är därför nödvändigt för regeringen att redan nu förbereda denna anpassning genom att lägga fram ett förslag om att 7 § insättningsgarantilagen upphävs.

Praktiskt sett kan effekten av den föreslagna lagändringen antas bli begränsad eftersom de flesta EES-länder har en insättningsgaranti som ligger på en nivå som är jämförbar med den svenska.

Regeringens förslag: Förbudet för filialer till svenska institut att utnyttja det svenska investerarskyddet i andra EES-länder med ett mindre omfattande investerarskydd – det s.k. exportförbudet – upphävs. Förslaget förutsätter att exportförbudet i investerarskyddsdirektivet inte förlängs när det löper ut vid årsskiftet 1999/2000.

Promemorians förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: Ett investerarskydd som enligt artikel 7.1 investerarskyddsdirektivet införts och officiellt erkänts i en medlemsstat skall även omfatta investerare hos ett värdepappersföretags filialer i andra medlemsstater. Fram till utgången av år 1999 får emellertid varken nivån på eller omfattningen av investerarskyddet överstiga vare sig den högsta nivå eller den största omfattning som motsvarande skydd ger inom den medlemsstat där filialen ligger. Före den 31 december 1999 skall EG-kommissionen utarbeta en rapport på grundval av de erfarenheter som har gjorts vid tillämpningen av exportförbudet och bedöma om bestämmelser om detta behöver behållas. Kommissionen skall, om det är lämpligt, överlämna ett förslag till direktiv till Europaparlamentet och rådet i syfte att förlänga förbudets giltighetstid.

Motivet till exportförbudet är – i likhet med insättningsgarantins exportförbud – att det vid den tidpunkt då investerarskyddsdirektivet antogs fanns betydande skillnader mellan de olika medlemsstaternas investerarskydd. Vissa medlemsstater saknade helt investerarskydd, medan andra i varierande omfattning hade ett skydd för investerare. Med hänsyn till dessa skillnader och att de inte omedelbart skulle jämnas ut fanns det en oro för att skillnaderna skulle förorsaka marknadsstörningar. En investerare, var tanken, hade kunnat lockas till ett värdepappersföretag av det skälet att företaget hade ett mer omfattande skydd.

Liksom när det gäller insättningsgarantin har direktivet numera genomförts i medlemsstaterna och skillnaderna mellan respektive lands investerarskydd i betydande utsträckning jämnats ut. Det finns således i varje medlemsstat ett investerarskydd som ersätter förluster. Miniminivån på den ersättningen som kan betalas ut är 20 000 euro.

För närvarande pågår inom kommissionen arbete med den ovan nämnda rapporten i vilken en bedömning skall göras av om exportförbudet behöver finnas kvar. Det är således fortfarande osäkert om en förlängning av förbudet kan komma att föreslås av kommissionen.

För svensk del innebär detta följande. Om exportförbudet, som kommer till uttryck i 4 § andra stycket investerarskyddslagen, förlängs bör den nuvarande lagstiftningen behållas intakt, eftersom den är anpassad till att ett exportförbud skall gälla. Om exportförbudet däremot inte förlängs, behöver bestämmelsen i 4 § andra stycket ändras.

För svenskt vidkommande gäller samma problem för investerarskyddet som för insättningsgarantin, nämligen att ett besked huruvida kommissionen ämnar föreslå en förlängning av exportförbudet sannolikt kommer

tidigast mot slutet av år 1999. Om exportförbudet i enlighet med den nuvarande bestämmelsen i direktivet upphör att gälla vid årsskiftet 1999/2000, bör den svenska lagstiftningen anpassas till det i så nära anslutning till den tidpunkten som det är möjligt. Regeringen finner det därför nödvändigt att nu lägga fram ett förslag om att bestämmelsen i 4 § andra stycket investerarskyddslagen upphävs.

Praktiskt sett kan effekten av den föreslagna lagändringen antas bli begränsad eftersom de flesta EES-länderna har ett investerarskydd som ligger på en nivå som är jämförbar med den svenska.

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 3 kap. 4 § sjunde stycket lagen om värdepappersrörelse, att tillstånd till filialetablering avseende länder utanför EES inte får lämnas om insättningar hos filialen skyddas av en mer omfattande insättningsgaranti än den svenska, tas bort.

Promemorian förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: När investerarskyddet infördes gjordes samtidigt några ändringar i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse. En av ändringarna syftade till att upphäva etableringsförbudet för filialer till företag från länder utanför EES där hemlandsskyddet var mer omfattande än den svenska insättningsgarantin. För att åstadkomma detta upphävdes 6 kap. 8 d § tredje stycket lagen om värdepappersrörelse. Den numera upphävda bestämmelsen föreskrev att ett tillstånd att etablera en filial till ett värdepappersföretag hemmahörande i ett land utanför EES skulle återkallas av Finansinspektionen, om insättningar hos filialen omfattades av en mer omfattande insättningsgaranti än den svenska.

I den nu gällande regleringen i lagen om värdepappersrörelse sägs emellertid i 3 kap. 4 § sjunde stycket att tillstånd till filialetablering avseende länder utanför EES inte får lämnas om insättningar hos filialen skyddas av en mer omfattande insättningsgaranti än den svenska. Den bestämmelsen står i strid med syftet att ta bort det nyss nämnda etableringsförbudet. Bestämmelsen i 3 kap. 4 § sjunde stycket bör därför upphävas.

Motsvarande ändring har gjorts i bankrörelselagen (1987:617) genom att 1 kap. 4 § tredje stycket upphävts (se prop. 1998/99:30).

7 Ikraftträdande

Förslagen om att upphäva förbudet för filialer till svenska institut att i andra EES-länder utnyttja insättningsgarantin och investerarskyddet, när dessa är mer omfattande än motsvarande ersättningssystem i värdlandet, grundar sig på regler i EG-direktiv. Direktivens förbudsregler är tidsbegränsade och löper ut vid årsskiftet 1999/2000, om de inte förlängs. En förlängning förutsätter att EG-kommissionen lägger fram förslag om detta. I utkast till rapport om tillämpning av exportförbudet beträffande insättningsgarantin har kommissionen uttalat att förbudet inte bör förlängas. Det förefaller därför sannolikt att kommissionen inte kommer att föreslå en förlängning av exportförbudet beträffande insättningsgarantin och att det därmed löper ut vid det kommande årsskiftet. Kommissionen kan komma att göra samma bedömning för exportförbudet i investerarskydds-direktivet.

Om exportförbuden inte förlängs, är det lämpligt att de förslag som innebär att exportförbuden i lagen om insättningsgaranti och lagen om investerarskydd tas bort träder i kraft så snart som möjligt. Även övriga lagförslag bör för enkelhetens skull träda i kraft samtidigt.

8 Ekonomiska konsekvenser

Prop. 1999/2000:36

Förslagen bedöms inte få några kostnadsmässiga effekter.

9 Författningskommentar

9.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

4 §

I paragrafen anges vilken ersättning som utgår ur ersättningsgarantin. Ändringen innebär att det klargörs hur stor ersättningen skall vara i de fall insättaren erhållit utdelning i institutets konkurs innan Insättningsgarantinämnden gjort någon utbetalning.

Ett exempel kan visa vilken ersättning som skall utgå i ett sådant fall som omfattas av den föreslagna ändringen. En insättare har vid institutets konkurs en behållning på sitt konto på 500 000 kronor. I konkursen får han 100 000 kronor i utdelning. Hela det beloppet skall avräknas mot den ersättning som Insättningsgarantinämnden skall betala ut. Insättaren har således rätt till ersättning med 150 000 kronor från insättningsgarantin. Om utdelningen i konkursen hade uppgått till 250 000 kronor eller mer får insättaren inte rätt till någon ersättning alls enligt insättningsgarantin.

Vänder sig insättaren till Insättningsgarantinämnden utan att dessförinnan ha fått utdelning från konkursboet har han rätt till ersättning utan någon avräkning. Insättningsgarantinämnden övertar då enligt bestämmelsen i 19 § insättarens rätt i förhållande till konkursboet.

Ett exempel kan visa hur denna ordning fungerar. Insättaren har 500 000 kronor på en bank som går i konkurs. Insättaren vänder sig till Insättningsgarantinämnden som betalar ut ersättning till insättaren med 250 000 kronor. I och med utbetalningen övertar Insättningsgarantinämnden insättarens rätt i förhållande till konkursboet upp till det utbetalade beloppet. Följaktligen får nämnden en fordran i konkursen på 250 000 kronor. Även insättaren har en fordran i konkursen på 250 000 kronor, nämligen motsvarande det belopp som inte ersatts från insättningsgarantin. Som framgår av 19 § har nämnden i dessa fall rätt till utdelning före insättaren. Om utdelningen i konkursen uppgår till 250 000 kronor, går således hela det beloppet till insättningsgarantin. Om utdelningen däremot uppgår till 300 000 kronor går 250 000 kronor till insättningsgarantin och 50 000 kronor till insättaren.

Det är endast sådan utdelning i konkurs som har sin grund i förlusten av en insättning som skall avräknas från den ersättning som betalas ut enligt insättningsgarantin.

Genom den föreslagna regleringen anpassas insättningsgarantin till vad som gäller för investerarskyddet enligt 9 § andra stycket investerarskyddslagen. En skillnad är att det i investerarskyddslagen föreskrivs att avräkning skall göras inte bara för utdelning i konkurs utan också för ersättning på grund av skadestånd enligt 7 kap. lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument eller från institutets ansvarsförsäkring. Eftersom motsvarande möjligheter till ersättning inte finns när det gäller insättningsgarantin saknas skäl att låta avräkning beträffande insättningsgarantin omfatta annat än utdelning i konkurs.

Den nu föreslagna utformningen av bestämmelsen, tar hänsyn till *Svenska Bankföreningens* och *Svenska Fondhandlareföreningens* påpekanden om förtydligande.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 4.1.

4 a §

Paragrafen, som är ny, behandlar den situationen att den insättning som ersättningen avser har pantsatts. Enligt paragrafen skall panträtt i sådana fall gälla i den utbetalade ersättningen (s.k. surrogation). Detta får till följd att Insättningsgarantinämnden inte automatiskt skall betala ut ersättningen till insättaren. Det blir i stället panthavaren som får bestämma till vem utbetalningen skall ske.

Svenska Bankföreningen och *Svenska Fondhandlareföreningen* har påpekat att bestämmelsen bör utformas så att det framgår att panträtt fortsätter att gälla efter det att insättningsgarantin utlösts och att panträtten således inte uppkommer vid det tillfälle då ersättningen betalas ut. Den i promemorian föreslagna utformningen av bestämmelsen bör dock behållas eftersom den överensstämmer med utformningen av motsvarande bestämmelse i investerarskyddslagen. Den föreslagna utformningen av bestämmelsen torde inte heller lämna någon tvekan om hur bestämmelsen skall tillämpas.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 4.2.

4 b §

I paragrafen, som är ny, föreskrivs att tillgångar som varit föremål för brott enligt 9 kap. 6, 6 a, 7 eller 7 a § brottsbalken inte skall ge rätt till ersättning. Hänvisningen gäller såväl häleri och häleriförseelse som de nya brotten penninghäleri och penninghäleriförseelse. En konsekvens av detta blir att ersättning aldrig skall betalas ut i hälerifall. Ersättning skall således inte heller utgå om det rör sig om ett häleri som inte sammanhänger med penningtvätt. Ett utförligt resonemang i denna fråga fördes i motiven till investerarskyddslagen (se prop. 1998/99:30 s. 72 f.).

I bestämmelsen föreskrivs också att Insättningsgarantinämnden tills vidare inte skall betala ut ersättning i de fall åtal har väckts avseende nyss nämnda brott.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 4.3.

7 §

Genom att det s.k. exportförbudet upphävs kommer den svenska insättningsgarantin att gälla fullt ut beträffande insättningar som görs hos svenska instituts filialer i andra EES-länder. Detta gäller både det högsta belopp med vilket ersättning kan betalas och de olika slag av insättningar som garantin omfattar.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 4.5.

14 §

Paragrafen behandlar den situationen att ett institut påbörjar eller avslutar sin verksamhet under löpande kalenderår eller kompletteringsansluter en filial under året. Med stöd av bestämmelsen kan Insättningsgarantinämnden ta hänsyn till detta när avgifterna fastställs för institutet. Den föreslagna ändringen innebär att nämnden nu ges uttryckligt lagstöd för att ta hänsyn även till de fall då ett institut eller en filial upphör att vara anslutet under löpande kalenderår.

Såsom vissa remissinstanser påpekat finns det skäl att förtydliga den i promemorian föreslagna ordalydelsen så att det av bestämmelsen framgår att avgiften beräknas på olika underlag beroende på om ett institut upphör att vara anslutet till garantin under löpande kalenderår eller om det träder in i garantisystemet under löpande kalenderår.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 4.4.

9.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:158) om investerarskydd

4 §

Ändringen i paragrafen innebär att andra meningen i andra stycket strukits.

Genom att det s.k. exportförbudet upphävs kommer det svenska investerarskyddet att gälla fullt ut hos svenska värdepappersföretags filialer i andra EES-länder. Detta gäller både det högsta belopp med vilket ersättning kan betalas och de olika finansiella instrument m.m. som skyddet omfattar.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 5.

9 §

Paragrafen har fått ändrad lydelse för att det av lagtexten tydligare skall framgå att ersättningen från insättningsgarantin – jämte utdelning i institutets konkurs, ersättning genom institutets ansvarsförsäkring eller skadestånd enligt 7 kap. 2 § lagen om kontoföring av finansiella instrument – aldrig får överstiga 250 000 kronor för en förlust som är ersättningsgill enligt den förevarande lagen. Genom den ändrade lydelsen uppnås också bättre överensstämmelse med motsvarande bestämmelse i lagen om insättningsgaranti, se den föreslagna ändringen av 4 § i den lagen. Den ändrade lydelsen innebär ingen ändring i sak.

9.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse

Prop. 1999/2000:36

3 kap. 4 §

Lagändringen innebär att det nuvarande sjunde stycket upphävs. Därigenom utökas Finansinspektionens möjligheter att ge tillstånd till utländska företag med filialer i Sverige. Dessa kommer att kunna få tillstånd att ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen eller lämna kunder kredit mot säkerhet för placeringar i finansiella instrument för att underlätta värdepappersrörelsen även i de fall insättningar hos filialen omfattas av en utländsk garanti som har en ersättningsnivå som överstiger eller avser fler slag av insättningar eller andra insättare än den svenska.

Bestämmelsen har även behandlats i avsnitt 6.

Förteckning över remissinstanser som har yttrat sig över promemorian Ändringar i lagarna om insättningsgaranti och investerarskydd m.m.

Efter remiss har yttrande inkommit från Sveriges riksbank, Svea hovrätt, Kammarrätten i Göteborg, Finansinspektionen, Riksgäldskontoret, Insättningsgarantinämnden, Konsumentverket, Fondbolagens förening, Fristående Sparbankers Riksförbund, Svenska Bankföreningen, Svenska Fondhandlareföreningen och Sveriges Advokatsamfund.

Regeringen har följande förslag till lagtext.

Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

dels att 7 § skall upphöra att gälla,

dels att 4 och 14 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas två nya paragrafer, 4 a § och 4 b § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder, dock för varje institut med sammanlagt högst 250 000 kronor.

Föreslagen lydelse

4 §

Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder.

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som enligt denna lag är ersättningsgill, får dock uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje institut.

4 a §

Om den insättning som ersättningen avser är pantsatt, skall panthavaren ha panträtt i ersättningen.

4 b §

Ett krav avseende tillgångar som enligt en lagakraftvunnen dom har varit föremål för brott enligt 9 kap. 6, 6 a, 7 eller 7 a § brottsbalken, skall inte ge rätt till ersättning från insättningsgarantin.

Om åtal har väckts för brott en-

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättning (EGT nr L 135, 31.5.1994, s. 5, Celex 394L0019).

ligt första stycket avseende viss insättning och ersättning begärs för insättningen, skall Insättningsgarantinämnden besluta att ersättning tills vidare inte skall betalas ut.

14 §

Om garantin för ett institut börjar gälla under ett löpande kalenderår skall avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften skall grundas på summan av institutets insättningar vid årets utgång och i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 13 § andra stycket.

Om garantin för ett institut upphör att gälla under ett löpande kalenderår skall avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften skall i övrigt beräknas på samma sätt som anges 12 och 13 §§.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

Härigenom föreskrivs² att 4 och 9 §§ lagen (1999:158) om investerarskydd skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

Ett svenskt värdepappersinstitut tillhör investerarskyddet enligt denna lag.

Investerarskyddet omfattar även tillgångar enligt 3 § hos ett svenskt värdepappersinstituts filial i ett annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). *Det svenska investerarskyddets nivå och omfattning överstiger i sådana fall inte det skydd som gäller i det landet.*

Investerarskyddet omfattar även tillgångar enligt 3 § hos ett svenskt värdepappersinstituts filial i ett annat land inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES).

Insättningsgarantinämnden får på ansökan av ett svenskt värdepappersinstitut besluta om att skyddet enligt denna lag skall omfatta även tillgångar enligt 3 § som finns hos en filial till institutet i ett land utanför EES.

9 §

En investerare har rätt till ersättning enligt denna lag med sammanlagt högst 250 000 kronor för varje värdepappersinstitut.

En investerare har inte rätt till ersättning från investerarskyddet till den del han erhållit utdelning i institutets konkurs, ersättning genom institutets ansvarsförsäkring eller skadestånd enligt 7 kap. 2 § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, för en enligt denna lag ersättningsgill förlust.

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs, ersättning genom institutets ansvarsförsäkring eller skadestånd enligt 7 kap. 2 § lagen (1999:1479) om kontoföring av finansiella instrument för en förlust som enligt denna lag är ersättningsgill, får uppgå till sammanlagt högst 250 000 kronor för varje värdepappersinstitut.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

² Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3. 1997, s. 22, Celex 397L0009).

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 4 § lagen (1991:981) om värdepappersrörelse skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

4 §³

Ett värdepappersbolag och ett utländskt företag hemmahörande utanför EES som fått tillstånd att driva värdepappersrörelse får, med Finansinspektionens tillstånd, som ett led i rörelsen

1. lämna råd i finansiella frågor,
2. ta emot värdepapper för förvaring,
3. ta emot medel med redovisningsskyldighet,
4. ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen,
5. lämna kunder kredit mot säkerhet för placeringar i finansiella instrument för att underlätta värdepappersrörelsen,
6. utföra valutaväxlingstransaktioner.

Tillstånd enligt första stycket 4 får meddelas endast tillsammans med tillstånd enligt 5.

Ett värdepappersbolag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, driva valutahandel.

När det finns särskilda skäl får inspektionen medge att ett värdepappersbolag eller ett utländskt företag utövar annan verksamhet än som anges i första eller tredje stycket, om verksamheten kan antas komma att underlätta rörelsen.

Ett utländskt företag får beviljas tillstånd enligt första eller fjärde stycket endast om företaget får bedriva motsvarande verksamhet i sitt hemland.

Tillstånd för ett utländskt företag enligt första stycket 4 och 5 får bara lämnas om insättningar hos filialen omfattas av garantin enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti eller av en utländsk garanti som omfattar insättningar som anges i 2 § lagen om insättningsgaranti och har en högsta ersättningsnivå som inte understiger ett belopp motsvarande 20 000 *ecu* innan det i förekommande fall har gjorts avdrag för en självrisk med högst 10 procent av en enskild insättares garanterade insättning.

Tillstånd för ett utländskt företag enligt första stycket 4 och 5 får bara lämnas om insättningar hos filialen omfattas av garantin enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti eller av en utländsk garanti som omfattar insättningar som anges i 2 § lagen om insättningsgaranti och har en högsta ersättningsnivå som inte understiger ett belopp motsvarande 20 000 *euro* innan det i förekommande fall har gjorts avdrag för en självrisk med högst 10 procent av en enskild insättares garanterade insättning.

³ Senaste lydelse 1996:1011.

Tillstånd enligt första stycket 4 och 5 får inte lämnas om insättningar hos filialen omfattas av en utländsk garanti som har en ersättningsnivå som överstiger den som gäller enligt lagen om insättningsgaranti. Ersättningen får inte heller avse fler slag av insättningar eller betalas till andra insättare än vad som anges i den lagen.

I lagen (1993:931) om individuellt pensionssparande finns bestämmelser om rätt för värdepappersinstitut att bedriva pensionssparrörelse.

Denna lag träder i kraft den 1 april 2000.

Lagrådets yttrande

Prop. 1999/2000:36
Bilaga 3

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 1999-11-12

Närvarande: f.d. justitierådet Lars C. Beckman, regeringsrådet Susanne Billum, justitierådet Göran Regner.

Enligt en lagrådsremiss den 4 november 1999 (Finansdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,
2. lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd,
3. lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Mats Walberg.

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.

Finansdepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 25 november 1999

Närvarande: statsrådet Hjelm-Wallén, ordförande, och statsråden Freivalds, Winberg, Lindh, Sahlin, von Sydow, Östros, Messing, Larsson, Wärnersson, Lejon, Lövdén, Ringholm

Föredragande: statsrådet Ringholm

Regeringen beslutar proposition 1999/2000:36 Ändringar i lagarna om insättningsgaranti och investerarskydd m.m.

Författningsrubrik	Bestämmelser som inför, ändrar, upphäver eller upprepar ett normgivningsbemyndigande	Celexnummer för bakomliggande EG-regler
Lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti		394L0019
Lag om ändring i lagen (1999:158) om investerarskydd		397L0009
